

ЗМІСТ:

1. Кольорова афіша (стор. 2).
2. Паперовий театр (стор. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10).

Увага!

Ці сторінки необхідно роздрукувати на матовому фотопапері.

У якості підставок краще використовувати листової поліпропілен або дуже товстий картон.

3. П'єса (стор. 11, 12, 13, 14, 15).
Для друку знадобиться звичайний папір.

4. Інструкція.

П'єсу "ВЕЛИКДОНИ" в неперевершеному виконанні автора ви можете побачити за цим посиланням:

<https://youtu.be/YxMoCOmadTM>

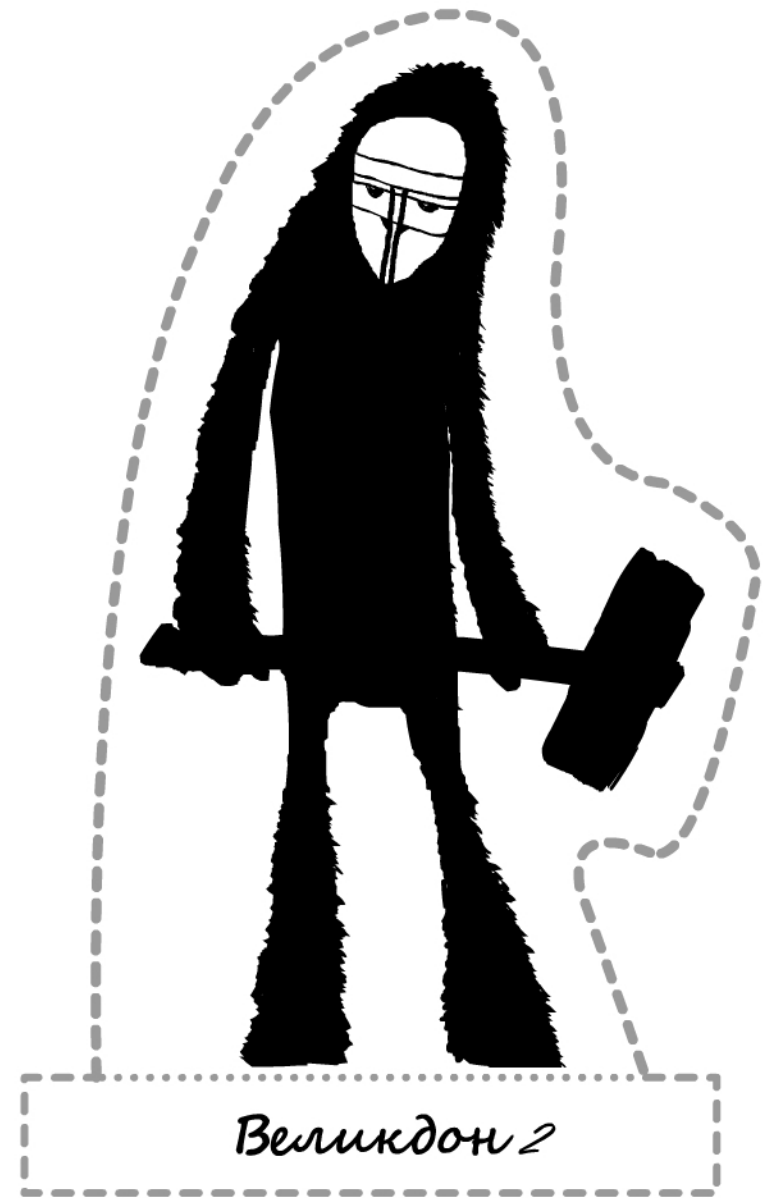
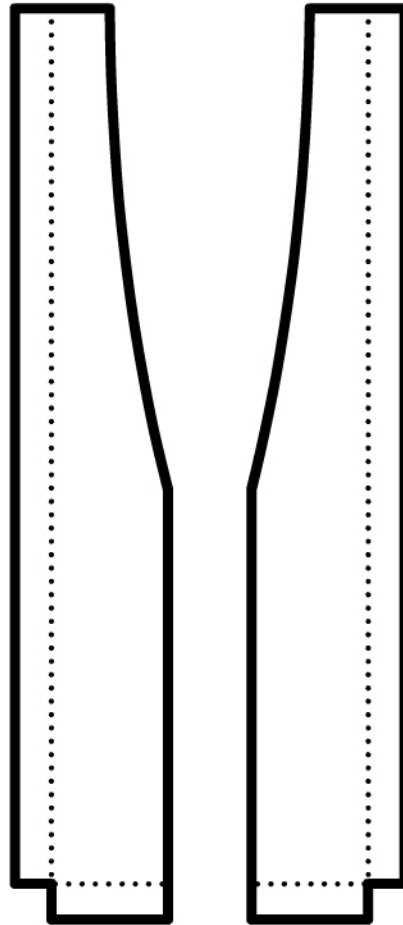
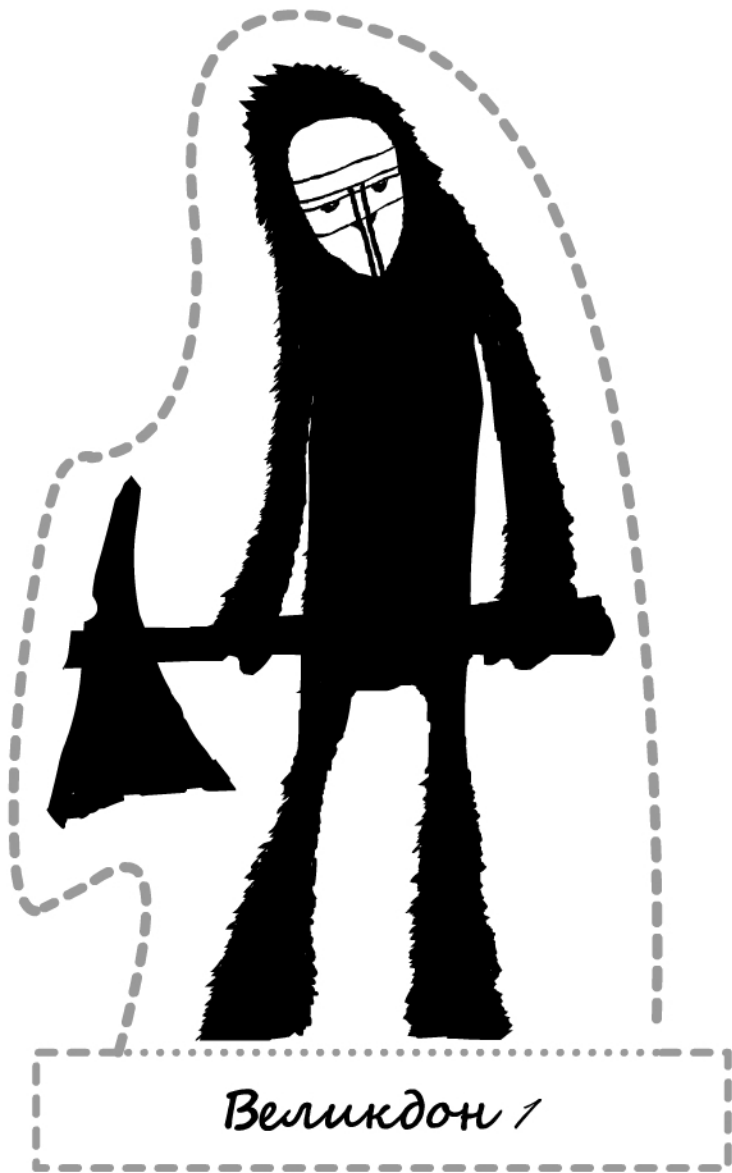
✦ МАЛИЙ ТЕАТР ДРАМИ

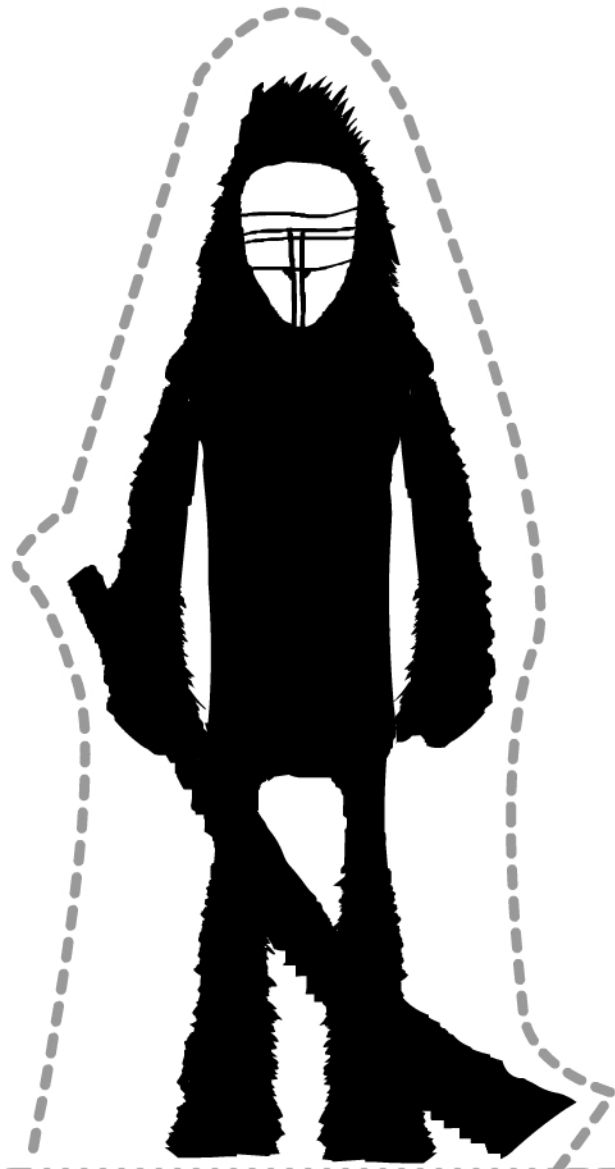
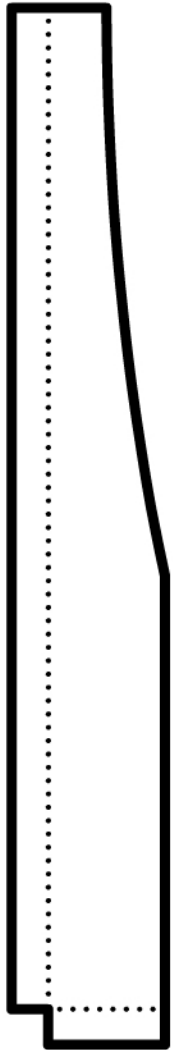
5+

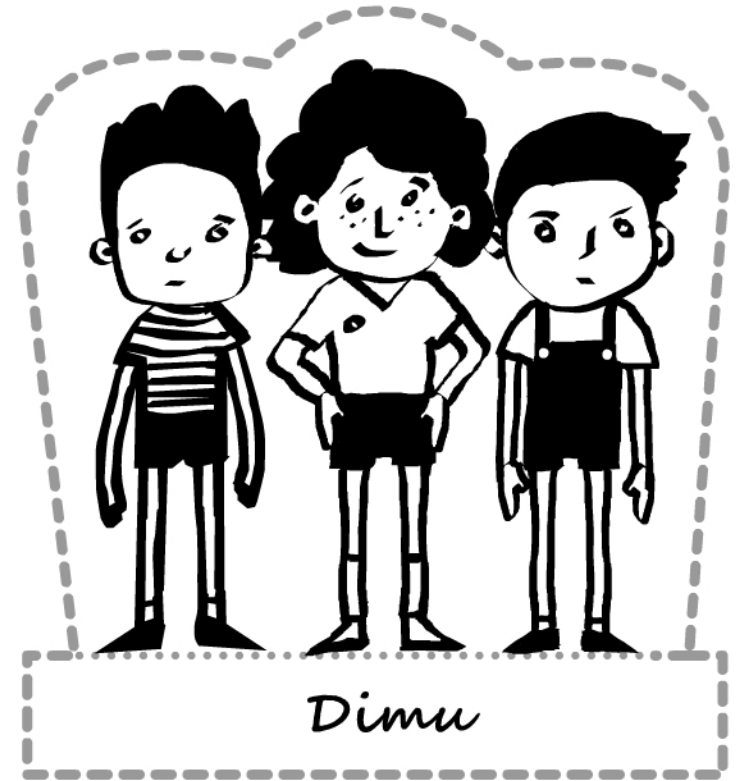
ВЕЛМКОШИ

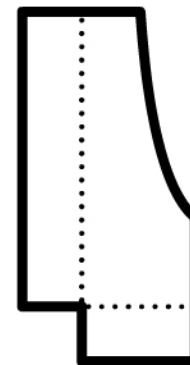
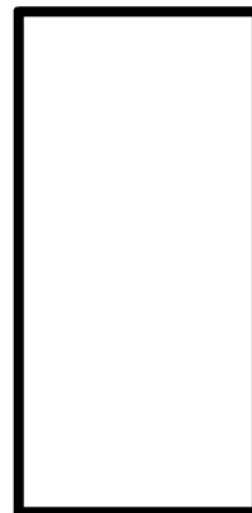
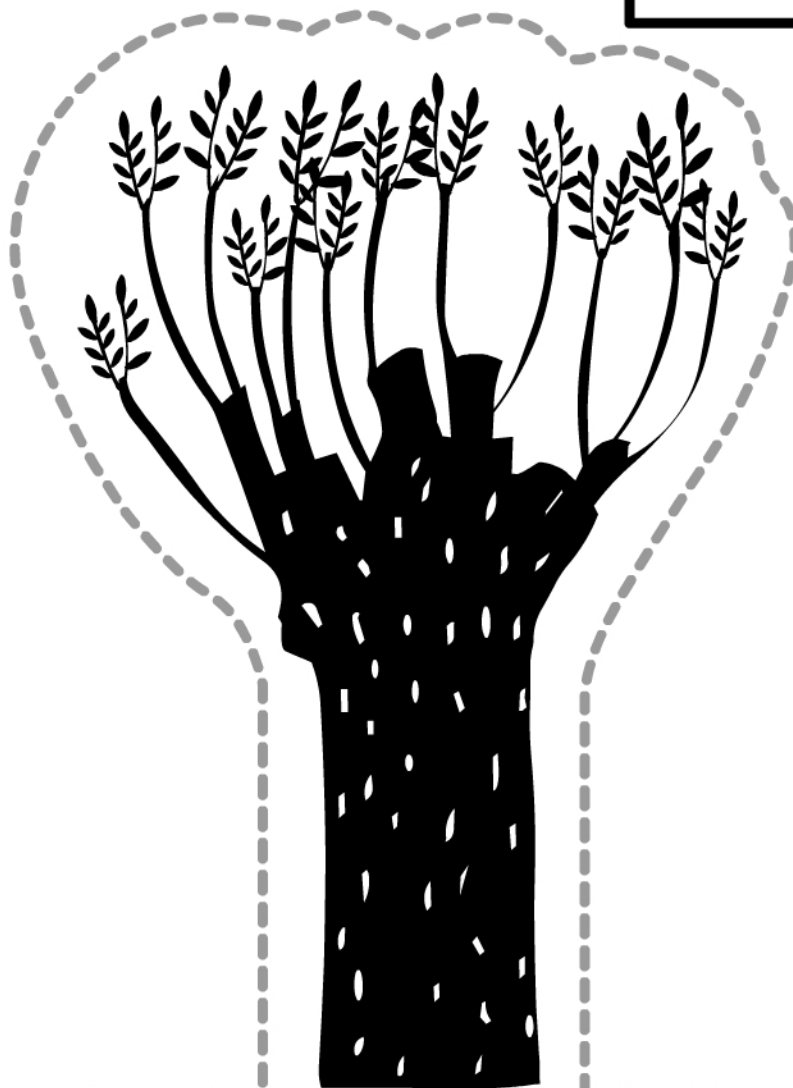

Великдон 3

Dimu

Кущ 1

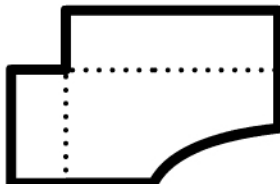
Дерево

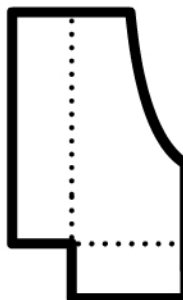
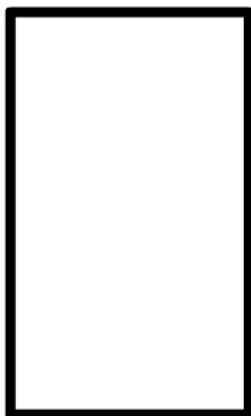
Кущ 2

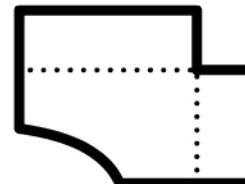
Літак

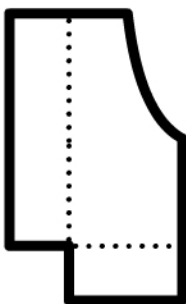
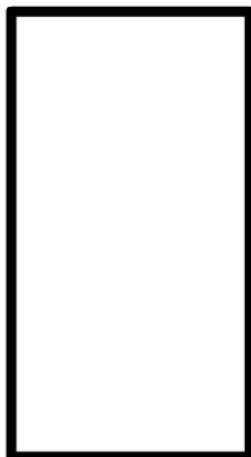
Панцерник

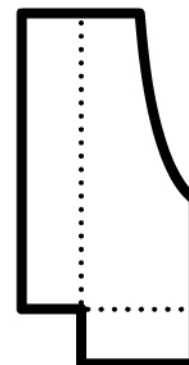
Пушниця

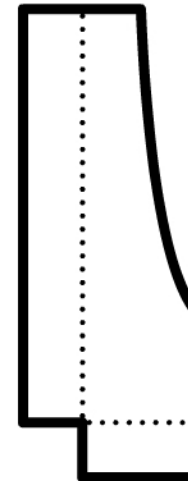
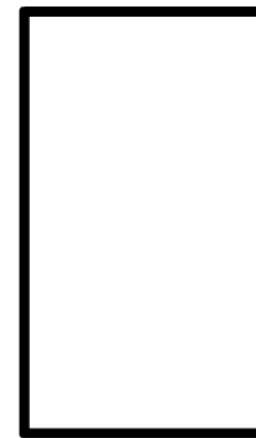
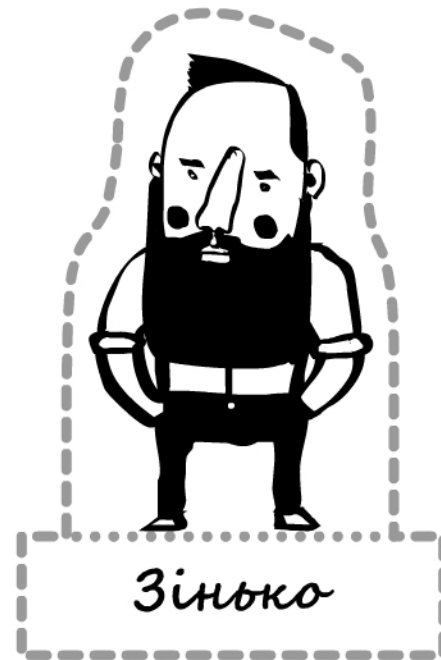
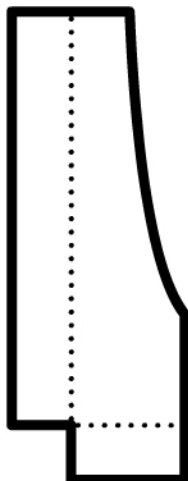
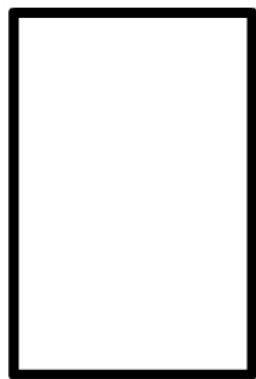
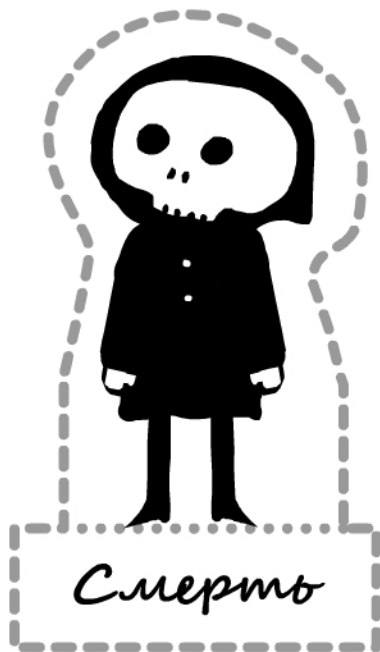
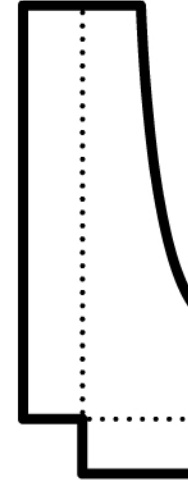
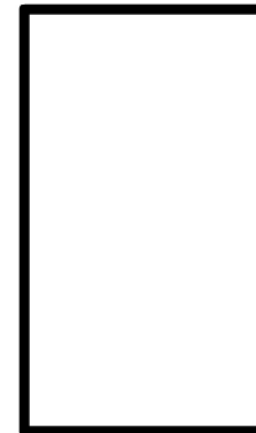
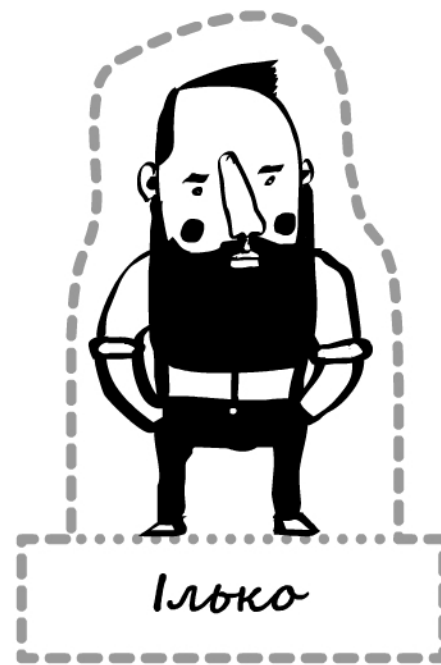
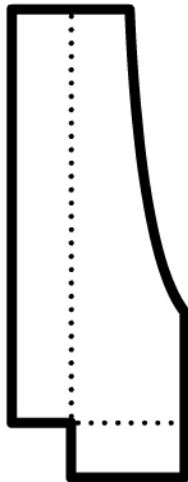
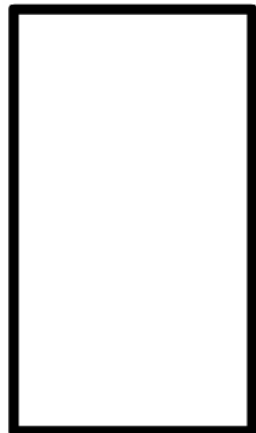
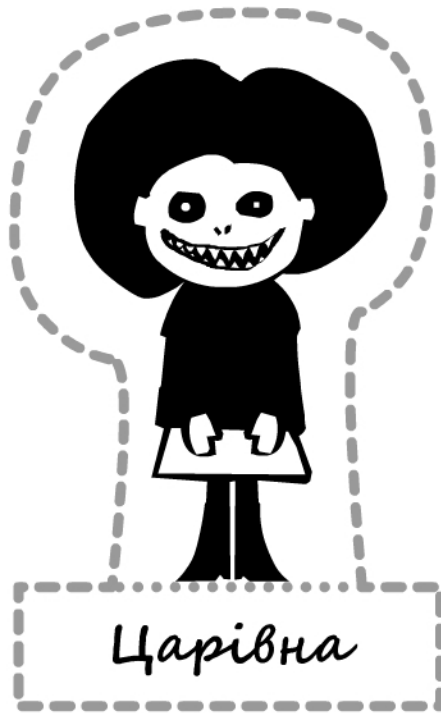

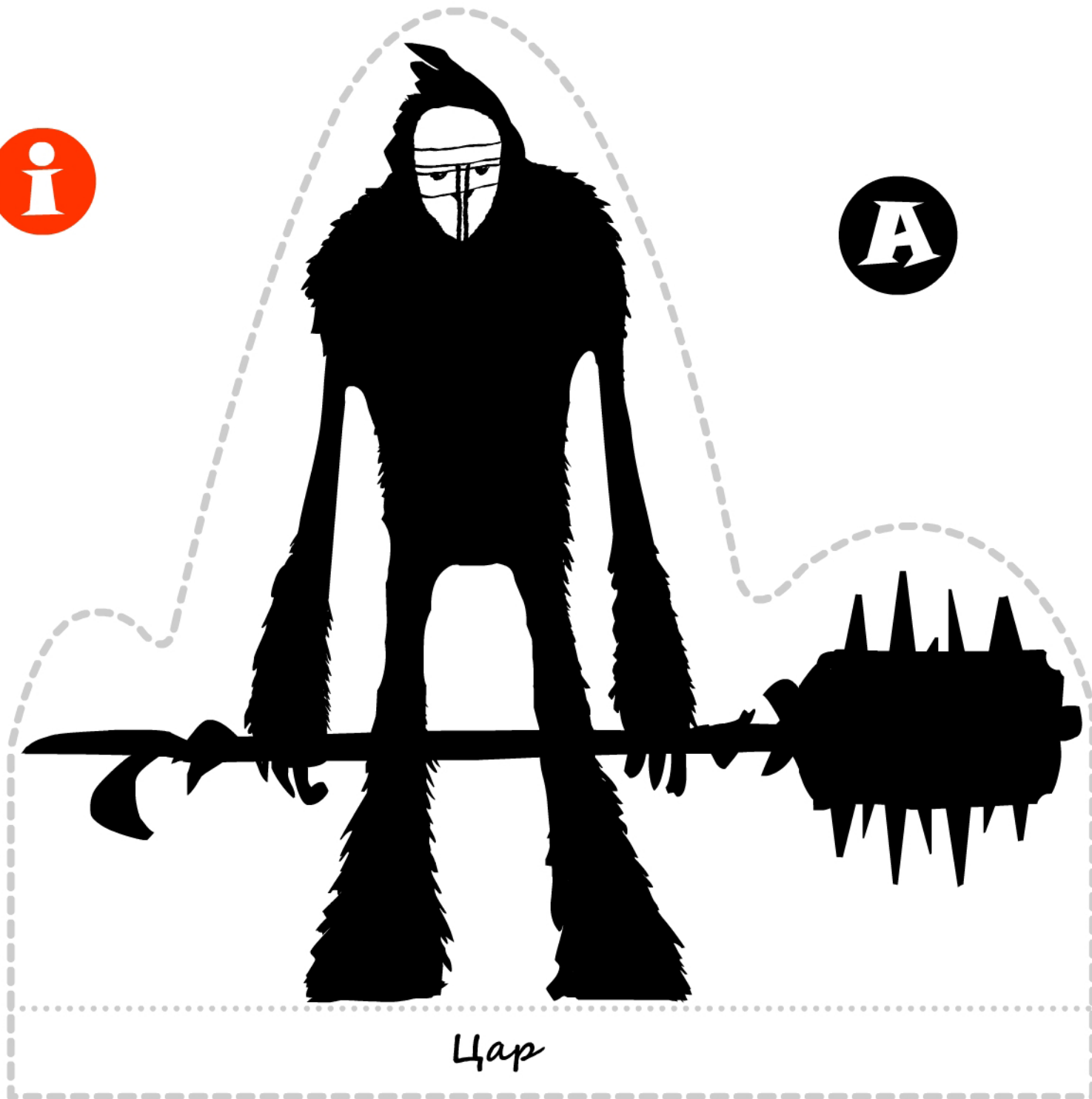
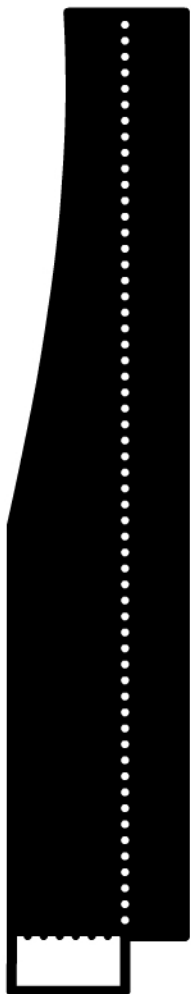
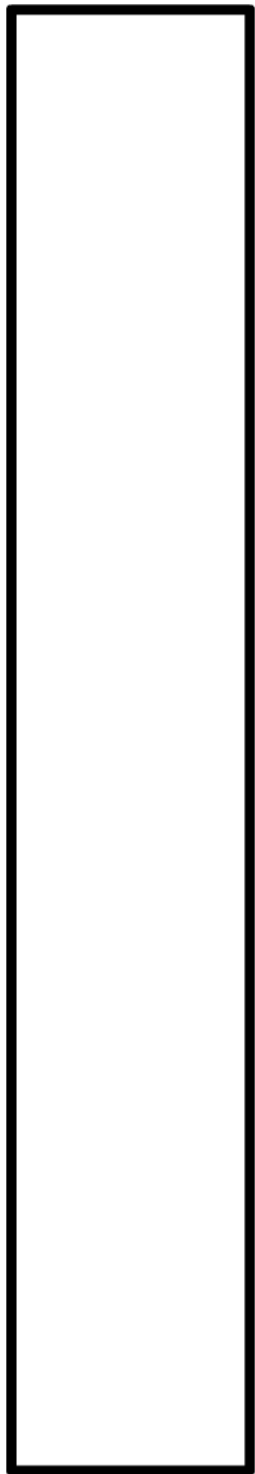
Гелікоптер

Будинок

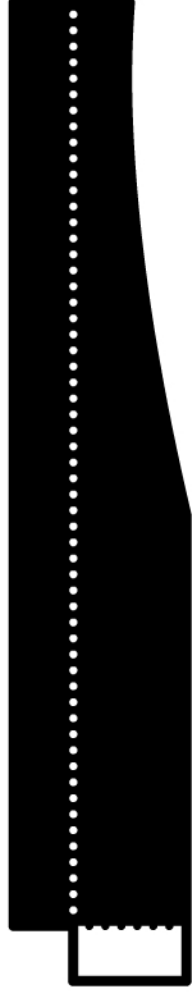

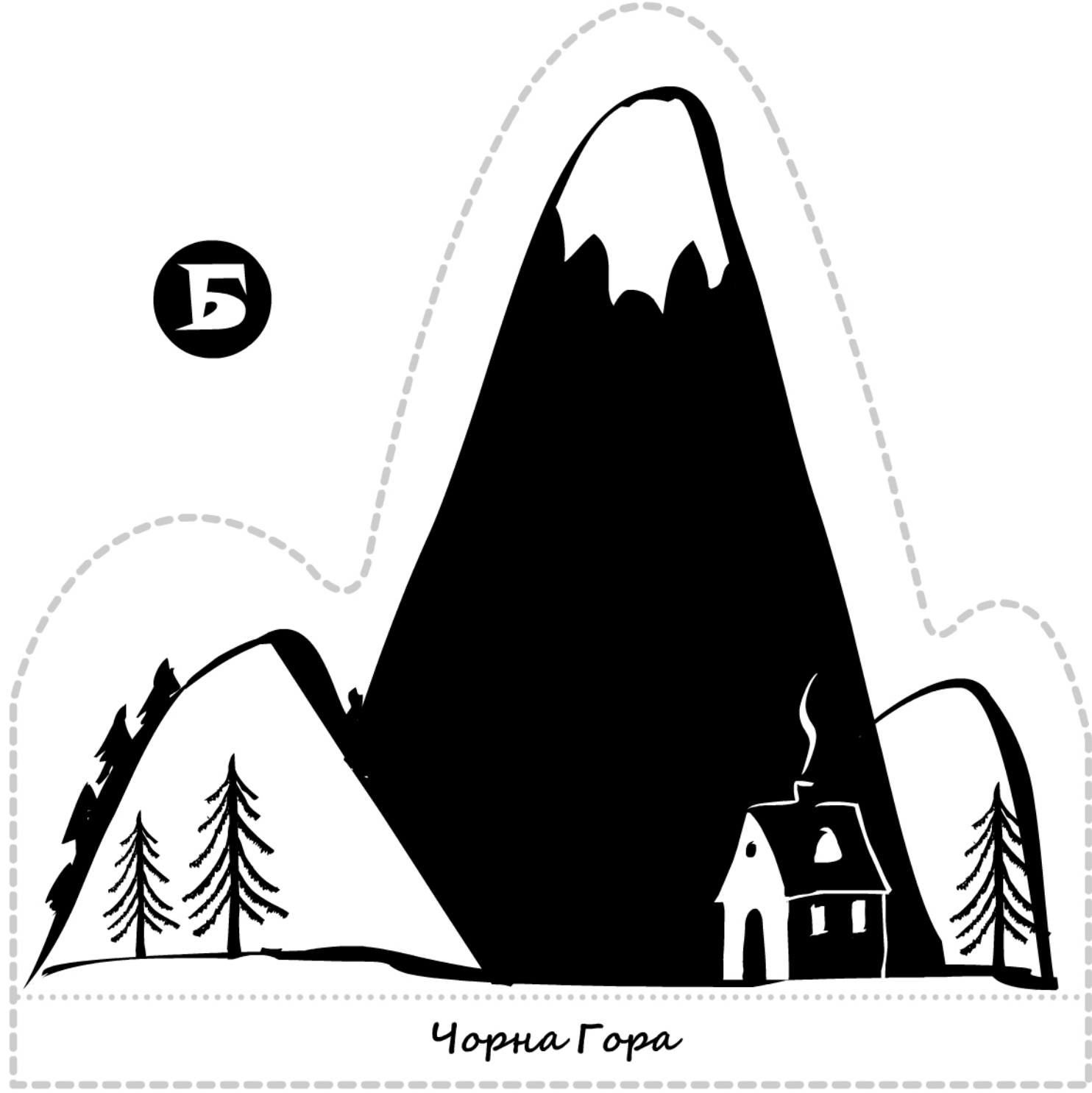
Цар

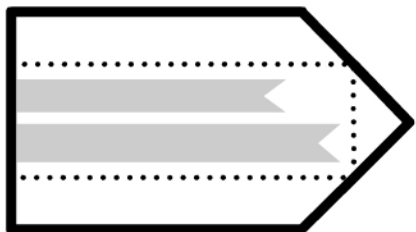
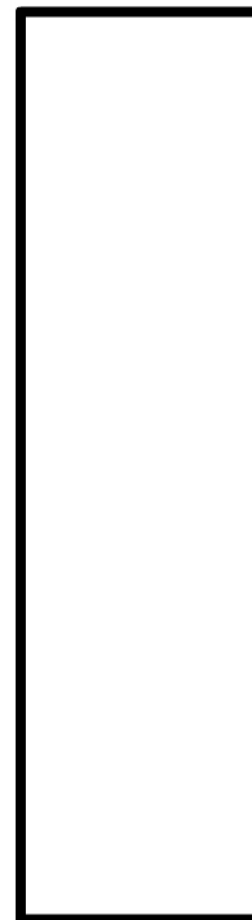
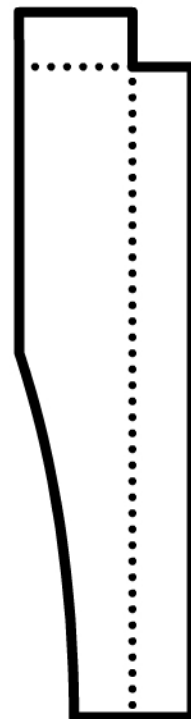
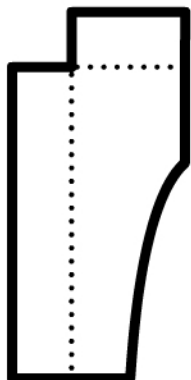
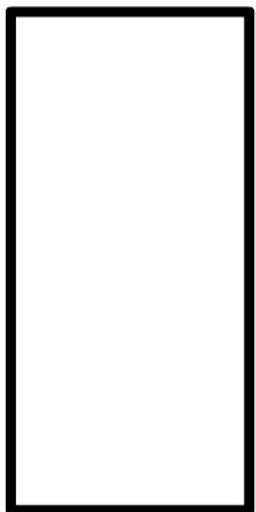
Виріжте, об'єднайте та склейте частини «А» і «Б».
Підпірки прикріпіть до сторони «Б».

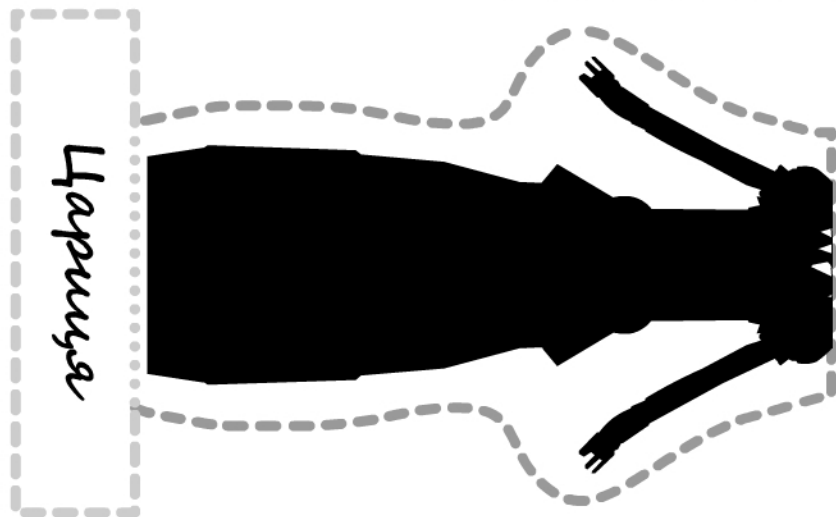
Б

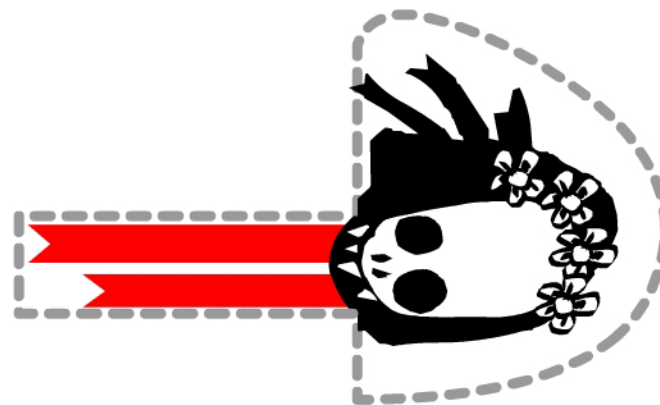
Чорна Гора

Кам'яні боввани

Царшук

Йожа Коцун

ВЕЛИКДОНИ

Маленька п'еса
для паперового театру
у 1-му акті

Неймовірні декорації
12 персонажів
Кольорова афіша

Надруковано в м. Валлверк
1956

АКТ I.

(На сцені по центру дерево і два куці).

Оповідач: Дуже давно жили собі звичайні діти.

(Оповідач виймає з коробки Дітей).

Як усі діти, вони не любили вбиратися і чистити зуби, пісяли повз унітаз (ну це й зі мною часом трапляється) і багато брехали. Їх брехня не була страшною, але навіть маленька, нестрашна брехня спотворює істину і спотворює того, хто бреше. Серце брехуна з часом всихає й стає як камінь, тверде і чорне.

(Виймає та установлює Великдона: №1).

Його кров перетворюється на клейку смолу,

(виймає та установлює Великдона: №2)

зуби на жовті ікла,

(виймає та установлює Великдона: №3)

а нігті на криві пазурі. Брехня повільно обертає брехуна на жадливе страховисько!

(Оповідач прибирає зі столу Дітей).

Одного ранку маленькі брехуни прокинулися величезними, вкритими скуйовдженими пасмами брудного волосся, потворними велетами великдонами. Побачили вони себе у дзеркалі і гірко заплакали. Довго плакали. А потім втерли сльози і вирішили, що в усьому винні їх...

(Установлює маленький Будинок).

Батьки! Бо вони вчасно не попередили, що брехати неможна. Розсердилися великдони на своїх батьків, пішли і з'їли їх...

(Прибирає Будинок, Кущ №1, Кущ №2 і Дерево).

З того часу й розпочалася війна між велекдонами і людьми.

(Виймає по черзі Рушницю, Панцирник, Гелікоптер і Військовий Літак. Грає ними й велетами у войну).

Бух! Тададах! Тарадах! Бах-бах-бах-бах!
Вжух, вжух, вжух, вжух. У-у-у-у! Тадах! І т. п.

(Великдони перемагають).

Та війна тривала багато років.

(Прибирає усі ляльки зі столу).

І майже спустошила Землю. Великдони перемогли. Царем вони собі обрали безсмертного велетня.

(Установлює Царя).

Він був такий високий, що мусив пригинатися, коли ходив, аби не зачіпати потилицею небокраю. І була у нього дружина.

(Установлює Царицю).

Безвідрадний відчай насилала вона на людей і весь всесвіт поринав у пітьмі зневіри, розпачу та смутку. Ця приємна пара мала доньку...

(Установлює Царівну).

Маленьку людожерку. Щодня на сніданок вона з'їдала двох хлопчиків з карамелізованою цибулькою та яблуками, на обід 8-м дівчаток, тушкованих із помідорами, а на вечерю їла по 20-ть крихітних кошенят - живцем! І то лише по буднях, а на вихідних вона жерла вдвічі більше. Люди вже втратили надію на порятунок, коли то з'явилися звідти, звідки ніхто не очікував, два брати - Ілько та Зінько.

(Установлює Ілька і Зінька).

Ото Ілько, а то Зінько. А ні! Навпаки. Ото Зінько, а то Ілько. Брати були вправними ковалями. Сплели вони сталеву нитку.

(Оповідач виймає з коробки невидиму нитку і демонструє її глядачам).

Ви її не бачите, але вона тут є. Вона дуууже тонка.

(Віддає нитку братам).

Тримайте. Та нитка була надзвичайно міцною. Ніщо в світі не могло її розірвати. Та нитка була надзвичайно гострою. Найтвердіші камені різала вона, наче вершкове масло. Узяли Ілько та Зінько свою нитку і вночі тихенько, навшпиньках прокралися у табір великдонів.

(Брати крадуться).

Брати: Тихо. Тихо. Не розмовляй. Замокни. Сам замокни. Тихо.

Оповідач: Знайшли вони намет де хропла царівна велетнів.

(Вкладає велетнів на бік).

Царівна: Хр-р-р-р... Фью-ю-ю-ю... Хр-р-р-р...
Фью-ю-ю-ю...

Оповідач (пошепки): Перекинули їй нитку через шию й...

(Оповідач відтинає голову Цариці).

О-о-о! Відтяли голову. Впала голова на землю та покотилася у покої царської доньки.

(Перекладає голову).

Прокинулася Царівна, побачила голову матері й жакливо розлютилася. Мерщій побігла до маминого намету.

Брати: Втікаймо! Швидше! Біжимо, біжимо, біжимо!

(Брати пересуваються на авансцену).

Оповідач: А братів вже й слід простиг.
Заволала Царівна велетів.

Царівна: А-а-а-а!!!

Оповідач: Так голосно, що зорі здригнулися й птахи сполохалися. І погналася навздогін Ільку та Зіньку.

(Царівна біжить).

Бум, бум, бум, бум. Біжить, земля тремтить, ось-ось наздожене.

(Наближається до братів).

Бачать брати, що їм не втекти.

Брати: Кидай нитку. Швидше. Кидай нитку кажу. Сам кидай. Вона в тебе.

Оповідач: Кинули брати свою нитку на дорогу позаду себе. Заплуталася людоджерка у нитці й...

(Оповідач ховає Царівну і розсипає на столі конфетти).

Нитка розрізала її на маленькі шматочки. А брати врятувалися.

Брати: Так їй і треба, не буде більше їсти маленьких кошенят. Нитку тільки шкода. Вона така тонка, що ми її тепер не знайдемо. Немає часу шукати. Ходімо, брате. Ходім.

(Йдуть).

Оповідач: Коли ранком Цар великдонів довідався про те, що сталося, то впав на коліна і довго кликав Смерть.

(Оповідач прибирає Царицю та виймає Смерть).

Прийшла Смерть і питає.

Смерть (позіхаючи): Чого ти мене кликав?

Цар: Поверни мені мою дружину і доньку.

Оповідач: Відповідає Цар велетів. Смерть поміркувала та каже.

Смерть: Добре, але ти мусиш сплатити за це.

Цар: Проси, що забажаєш.

Оповідач: Говорить Цар.

Смерть: Віддай мені... своє безсмертя.

Оповідач: Каже Смерть. І Цар віддав. Смерть виконала обіцянку, але повернула Цареві не його кохану дружину та улюблену доньку, а лише їх тіні.

Ходили тіні цариці й царівни у світі живих поміж людьми і великдонами й не знаходили собі спокою. Зрозумів Цар велетнів, що Смерть надурила його і скам'янів від горя. Перетворився на гору.

(Оповідач повертає ляльку Царя великдонів іншою стороною, на якій зображена гора).

Та гора стоїть і донині у Карпатах. Зветься вона Чорна Гора. Але на цьому війна між людьми та великдонами не скінчилася.

(Прибирає Смерть і Чорну Гору. Установлює Великдонів №1, №2 та №3).

Як залишилися великдони без ватажка, то почали сперечатися, хто буде тепер царем над ними. Один каже.

Великдон №1: Я буду!

Оповідач: А інший каже.

Великдон №2: Ні, я буду!

Оповідач: А третій каже.

Великдон №3: Не сперечайтесь, бо царем буду я.

Оповідач: І почали вони битися один з одним.

(Грає великдонами, наче дитина іграшками).

Диць! Биць! Тадиць! Диць! Трісь. А-а-а! А-ха-ха! Тадиць! І т.п. І билися вони досить довго, доки не знесиліли. А як знесиліли, то впали і поснули.

(Оповідач вкладає великдонів на бік).

Великдони: Хр-р-р-р... Фью-ю-ю-ю... Хр-р-р-р...
Фью-ю-ю-ю...

Оповідач: Як великдони поснули, то знову прийшли до них брати Ілько та Зінько,

але цього разу без своєї сталевий нитки.

(З'являються брати).

Брати (пошепки): Тихо. Тихо. Помовч. Сам помовч. Тихо. Бери його за ноги. А чому це я за ноги? Вони смердять. Бери кажу!

Оповідач: Доки великдони міцно спали, Ілько та Зінько тихесенько перенесли їх і зіпхнули до глибокої печери.

(Оповідач прибирає великдонів та братів зі столу).

Повернулися вранці душі великдонів зі світу сновидінь і не знайшли своїх тіл там, де вони їх залишили. Злякалися й з першими променями сонця перетворилися...

(Виймає з коробки кам'яних бовванів).

На кам'яних бовванів. Тих бовванів і зараз ще іноді можна зустріти. Люди їх називають кам'яними бабами.

(Установлює Куц №1).

Коли сонце ховається, у місячному сяйві, душі великдонів оживають і ходять, шукають свої тіла.

(Установлює Куц №2).

А їх тіла у непроглядному лабіринті печери шукають свої душі.

(Установлює Дерево).

Аби вони ніколи не зустріли одне одного, Ілько та Зінько зробили залізну браму при вході до печери та зачинили її.

(Установлює Ілька та Зінька).

Брати: Скажи, брате, а чи добре ти зачинив браму? А нехай я буду злиденним комедіантом, якщо не добре! Не відчинять її великдони? Швидше жаба заспіває у грудні!

Оповідач: Відтоді багато було охочих знайти ту браму, бо тому, хто її відчинить, великдони обіцяли слугувати довічно! Товклися марно експедиції царів московських, польських королів, австрійських цісарів, більшовиків і навіть Аненербе! Але все марно. Ніхто не зміг її знайти. Кажуть, так і стоїть та брама донині зачинена, десь на Тернопільщині. Нещодавно спелеологи в одній із тернопільських печер знайшли величезні кістки невідомого походження і 10-ти сантиметрові ікла. Ті ікла відвезли на експертизу до Відня, де вони й лежать до цього часу. Так завершилася війна між людьми та великдонами.

(Вклоняється).

Кінець.

Вид. «Моторошні оповідки»

≡ ІНСТРУКЦІЯ ≡

як зробити паперовий театр.

